כ"א בשבט תשע"ג 1.2.2013
7 לילות
ידיעות אחרונות

ניב רסקין
עולה
להתקפה
14

הפדיחות
של אן
האת'וויי
16

החיים זה לגמרי הכל

חי בין כלוב הזהב לקסם של התיאטרון. רוצה שינוי אבל גם לחזור הביתה בשלום. אבי קושניר, עדיין נער הפוסטר של הישראליות

יהודה נוריאל > 10

אבי האומה

★ ★ ★

יהודה נוריאל
צילום: רמי זרנגר

הבוקר שלמחרת הבחירות מוצא את אבי קושניר מבסוט לאללה. יושב במרכז בית קפה תל־אביבי ומנהל פרלמנט של אופטימיות עם הספקנים מסביב. "את־מול קרה משהו טוב במדינה הזו", הוא אומר בהחלטיות, בחיוך המשכנע הזה שלו. "בתל־אביב הייתה תחושה של חג. דור צעיר שלם נכנס לאייפון ולפייסבוק שלו, ואמר: 'חבר'ה, די. זה לא יכול יותר להיות ככה.' המון אנשים, שמירכזו ונירמלו את המפה הפוליטית".

יש עתיד?

"כן: אני באמת חושב שיש תקווה גדולה ביאיר לפיד. ושלא יעשו לי פרצופים, כי כשאנשים מתייחסים לפוליטיקאים, הם בדרך כלל מתייחסים לחיקוי שלהם. אבל הרשימה הזו כולה, לא רק יאיר, הכוונות שלהם – מביאות תקווה גדולה. תקווה לנורמליות. תקווה ל'סתם'".

זה מה שאנחנו רוצים? סתם? שקט?

"מי לא רוצה? תיקח בסוף כל בנאדם, ותשאל אותו, מה אתה בעצם רוצה? והוא יענה לך: רוצה לחיות בשקט, נלך להצגה פעם בשבועיים־שלושה, נאכל משהו עם הילדים – וזהו. הקטע הזה של מלחמות, זה כבר לא מודרני. אפשר בלי. אפשר להשתדל בלי. ואני שומע את עופר שלח, את הרב פירון – וזה עושה לי נעים באוזן. זה הגיוני. הם לא מדברים ימין שמאל או מרכז – סתם היגיון. והם כל כך מאמינים בזה, ברמה נאיבית של נחלאווים – אבל עם כוח של 19 מנדטים".

זה לא אתה שקצת נאיבי?

"לא. אין לי ספק בכלל שיאיר לפיד מתכוון לכל מילה שהוא אמר. וגם לא דאגתי קודם, יש לי עדים, אמרתי את זה לכולם. אנחנו חיים בתוך פיקציה שאומרת, הימין יותר גדול מהשמאל. למה זו פיקציה? כי הוא יותר רועש, קיצוני וכו'. אם אבל תוציא 80 אחוז להצביע – השמאל־מרכז מנצח. הנה, עכשיו יצאו טיפה החוצה. ראית מה קרה. פינקלשטיין הגאון חשב שהכי טוב להרדים את הבחירות. אבל הצעירים הבינו את זה. 'ככה? בוא תראה מה אנחנו עושים לך!' הבן שלי וחבריו הבינו שאובמה נבחר דרך אייפון, טוויטר, שמיטר, כל זה. מול המדע הישן הזה של פינקלשטיין, באו הצעירים ואמרו, חלאס! אתה מכיר את זה, כשאתה אומר למישהו, חלאס? זה הקטע. חלאס".

וכמובן, לפיד הוא כוכב. כמו שחקן מוכר, שמשדר: תאהבו אותי.

"ומה רע בלאהוב? אני אתן לך עצה קטנה, ולא רק לפוליטיקה. לחבב מישהו בלי לדעת למה, זה בסדר. אבל להגיד, 'אני לא סובל אותו', כמו שכבר שמעתי פה מסביב, ובלי לדעת למה – זה לא טוב. זו צרבת. אתה מחזיק צרבת והיא נשארת אצלך. למה? אני באמת לא מבין את המשפט, 'אני לא יודע למה, אבל אני לא סובל את יאיר'. מה קרה?"

> "כשהביקורת לא טובה, זה משאיר בפה טעם חמוץ, כשהיא טובה זה נעים, ובשני המקרים, זה מחזיק עשר דקות. אתה יודע מה? שלושת רבעי שעה. אני יודע שזה לא עניין של חיים ומוות"

בעצם אתה, כלומר גדי נוימן מ'החיים זה לא הכל', הוא התמצית של כל זה. הוא האבטיפוס של האיש שהצביע ל"יש עתיד".

"באחד הפרקים גדי אומר לאשתו: 'תביני. אני אוהב סופרמרקט, לינוליאום, ניילון, מזגן. אני רוצה במבה ולשבת מול הטלוויזיה' (צוחק). אתה מבין? אבל זה לא רק הוא. כשאתה מדבר על מפלגה של 19 מנדטים, זה באמת לא משהו מיוחד. זה כבר כולם".

★ ★ ★

אז זו שעת הנורמליות, וזה הדור שאמר "חלאס", וזה אבי קושניר שאומר "דחילק". עם הדיבור העינייני והמהיר, חיוך נחמד, שפת גוף אמפתית, הכי ישראלי שיש. מפגש איתו מגלה בערך אותה דמות שאתם מכירים משלל סדרות, הצגות ותוכניות טלוויזיה: דחילק, תתקדם כבר! מין עממי־בורגני, ערס אשכנזי אבל סתאאם, לא באמת מזיק, שככה בלי להרגיש הפך לאחד השחקנים העסוקים ביותר כאן, פרחח שמרטיב את התיאטרון המכובד בנוכחותו הפופולרית, וכוכב בידור עם קורטוב מהוגנות וסאחיות נדרשת, בחליפה בלתי נראית. "אם אני כל ישראלי?" הוא משתומם, "איזו מין שאלה זו? ברור. אני הכי ישראלי! נולדתי בתל־אביב, אני חי בישראל, משחק ומדבר עברית. רק בישראל יכולים לשאול אותך דבר כזה. דחילק".

בן 52, הילד הקטן בבית לצד אחות גדולה. גם אביו המנוח נולד בעיר העברית הראשונה. סבא וסבתא הגיעו בגיל 18 מרוסיה לארץ, "ומתנת החתונה שהם קיבלו הייתה סרטיפיקט לארץ ישראל. זוג חלוצים, מאלה שבאו לכאן לעבוד, לא שום דבר אחר.

המשך בעמוד 12 >>>

אל תעצבנו את אבי קושניר. בלי שעשועונים רווחיים כמו 'כלוב הזהב', לא יהיה כסף לעשות דרמות איכותיות. התיאטרון הישראלי יכול להפוך לביזנס אדיר אם רק יגדילו את תקציב התרבות המגוחך. ומה בנוגע למשכורות שלו ושל חבריו לבמה? תראו לו שחקן אחד שהתעשר מזה

סטיילינג: נופר מרטין; איפור: יערה מלכה; תודה לגלריה של גבי בן ז'נו, נווה צדק

המשך מעמוד 11 >>>

ולכן נשארו להם בסוף חייהם 340 שקל לחודש מביטוח לאומי". אמא קושניר תברל"א עלתה בגיל ארבעה חודשים מפולין.

בית ישראלי לגמרי, שבו לא דיברו מעולם על העבר. סבתא התחננה שילמד יידיש, אבל היה לו אנטי. יהדות? "בית מסורתי לייט. כל שישי עשינו קידוש, אחרי שסבא חזר באוטו מבית הכנסת". הדת האמיתית של הוריו, ושלו, הייתה ונותרה דת העבודה.

בגיל 15, למרות התנגדות ההורים, עבר לפנימיית הכפר הירוק בעקבות חבר ילדות. עד היום הוא מתרפק בגעגועים על החופש והירוק והרוח הסוציאליסטית של פעם. זה גם המקום בו הפך לשחקן. "יש רגע, שבו אני מסתכל היום על הילד הזה, ואומר לו: ילד, אתה שחקן! זה מה שתהיה בסופו של דבר". כרגיל אצלו, זה קרה על הדרך, בטבעיות ובלי תכנון מיוחד. בכפר הירוק נהגו לקיים אירוע קבלת שבת, קצת תרבות, שירים, צחוקים. חבר כלשהו האיץ בו להגיע לפגישה המכינה. "ואמרתי, 'עזוב אותך; מה לי וכל השטויות האלה?'" הוא צוחק.

[illegible] מרכזית לכל חיי: 'קושניר, זה לא פייר! למה שאחרים יעשו ואתה לא?'. אתה קולט? זה בא ממקום סוציאליסטי. אתה חי בחברה, ואף אחד לא הולך להיות שחקן או זמר – אז בוא, תעזור, מישהו צריך לעשות את זה. טוב, הגעתי. ישבנו וכתבנו מערכונים. וברגע שעליתי על הבמה, על המשפט הראשון – הרגשתי שהגעתי לבית. זה לא טבעי עבור בחור חדש בגיל 15, בפני 600 איש – אבל היה לי נוח. זה רגע שבו הרגשתי מה שאני מרגיש עד היום: אני שחקן".

ומאז הוא בכל מקום. חצי מצמד הבטלנים, שהוא איש עבודה קשה, חרוץ מאוד, לא נח לרגע. 'זהו זה' ו'מסיבת גן', 'אלכס חולה אהבה' ו'מטאליק בלוז', 'רוקדים עם כוכבים' ו'גריז', והמון תיאטרון. עכשיו הוא מככב ב'שלמה המלך ושלמי הסנדלר' לצד 'קוויאר וערשים' בהבימה, בקרוב יעלה שוב את הצגת היחיד שלו 'להציל את איש המערות', שרצה בעבר אלף פעם, והוא גם נמצא בחזרות לקלאסיקה 'החייל האמיץ שוויק'. עסוק עד מעל הראש.

"משחק זה מקצוע", הוא רוטן, "פשוט ככה. עזוב אותך מדיבורים על, 'איך אתה נכנס לתפקיד הזה' ו'למה אתה מתחבר' – זה מ־ק־צ־ו־ע, וכשמישהו מתפלא איך אני לומד טקסט בעל פה, זה בדיוק כמו שאני אתפלא איך נגר יודע לנסר".

והוא מת על המקצוע שלו, במיוחד על הקסם החד פעמי שיש בתיאטרון – אבל אם לא הולך מי יודע באותו ערב – נו טוב, לא עושה מזה סיפור. "עם השנים אתה מתבגר ומבין שאתה שחקן, לא מנתח מוח. אז באמת לא נעים כשזה לא עובר, אבל זה בסדר, אף אחד לא ימות. תמיד אפשר לתקן. ואם לא עכשיו, אז בפעם הבאה".

הנה לכם הסבר אחד לנוכחות הקבועה שלו בכל פינה. "תקשיב רגע", הוא שוב רוטן בנימה העניינית שלו, "הערב אני משחק בכרמיאל את אנטוניו השכן המגמגם והמסכן, ומחר את שלמה המלך ושלמי הסנדלר, ואתמול עשיתי פרק עם גדי נוימן, ומחרתיים אני מנחה את 'כלוב הזהב' – זה המקצוע שלי, וכיף גדול שאני יכול לעשות את כל אלה. כן, גם 'רוקדים עם כוכבים' וגם את אלתרמן. וזה כיף גדול לעשות את כל אלה ביחד! וכשאני נכשל, או כשלא מקבלים אותי באודישן – הבאסה נגמרת בדיוק כששיחת הטלפון מסתיימת. לא מתבאס ברמת האגו, אלא אולי בגלל תפקיד נחשק שהלך. לא כישלון אישי. הלאה, הלאה! זה דבר שאני עובד עליו כל הזמן, בחיים שלי ובמשחק: ללכת קדימה. אפילו לא צעד אחד אחורה, גם לא בשביל התנופה".

כמו שהיו מתרגמים פעם, ממתי אתה יודע שאתה "ממזר בן זונה"?

"בכל פעם שאני עושה משהו חדש, אני אומר לעצמי, 'וואו, איזה מזל!'"

מזל וכישרון?

> "מדברים על 'כסף גדול' בתיאטרון? למה לא לדבר על זה שחבריי ואני, אנשי החשבונית, קיבלנו את המשכורות בחוב של שנה עד שנה וחצי? שותף פלוס נצח. ומה עושים בינתיים? חיים מעוד עבודות. אף שחקן בישראל לא עובד רק בדבר אחד"

> "הייתי בדברים טובים יותר ופחות, בעלי ערך ופחות - ואין בדבר הזה שום עניין. אלה חיי. כשאני הולך לעבוד, אני לא מפרק את זה לשניים, ל'תיאטרון גבוה' או 'טלוויזיה נמוכה' - אני פשוט הולך לעבודה"

"יש איזה מורה למשחק ידוע שאמר, 'שני אחוז כישרון, 98 טכניקה'. אחרים נותנים לך נוסחה אחרת. אבל עבורי, זה מזל. כישרון, זה יש או אין. אין מה לדבר איתו. ואני אדם שמחפש אמצע. אמצע רוחני. ואני אומר: מזל! מזל מזל מזל – אבל, אתה צריך להכין חניה למזל! למה אם הוא יבוא, ולא תהיה לך חניה – הוא ילך למישהו אחר. ולהכין חניה למזל, זה להיות מקצוען ומוכן וחרוץ ופרפקציוניסט וכו'.

"לאנשים מוכשרים אחרים לא היה מזל", הוא מוסיף, ומשחזר איך התגלגל להצגה שעשתה אותו, 'כולם היו בניי חוץ מנעמי' של דניאל לפין ויוני להב, פרויקט פרינג' שעבר לבמה הנחשבת של בית ליסין, "ואני, שלא למדתי משחק, הוזזתי הצידה מהפרויקט. מגיע יום אחד, ואני מקבל טלפון מדניאל לפין, בגלל שאחד השחקנים היה במילואים או משהו כזה. והוא אמר לי: 'קושניר, אם תוך רבע שעה אתה מגיע לסטודיו, יש סיכוי שתעשה את התפקיד'. סגרתי את הטלפון, ורצתי, פשוט רצתי מרחוב ריינס לרחוב הס, נכנסתי לחדר, קראנו את המחזה והצטרפתי להצגה. ככה! תגיד לי אתה, יש יותר מזל מזה?"

★ ★ ★

עכשיו קושניר הוא המארח של עם ישראל בערב שבת. מגיש את 'כלוב הזהב', שעשועון הטריוויה החדש של רשת בפריים טיים. כמו שאפשר לנחש, הוא לא מתנצל לרגע. להפך. "זה משחק מקסים, שמפגיש שני דברים שלא יכולים להיפגש: החמדנות האנושית הבסיסית, ושעון. זה לא עובר ביחד. כמו שמן ומים. והחיבור הזה יוצר סיטואציות מצחיקות. אני נהנה מהתוכנית מאוד מאוד. הנה עוד משהו בחיי המקצועיים, שונה לחלוטין מכל היתר, שמגוון לי את העבודה".

והחמדנות מה? זה מה שדחוף לפריים טיים?

"תקשיב: אם זה מה־שמקלקל את הנוער, וכל היתר בסדר – אז אני מתנצל מראש".

לא, באמת: לעודד צריכה? אחרי המחאה החברתית, ועוד אתה, מהרקע הסוציאליסטי והסבר הירוק והסולידריות – טלוויזיה שמקדשת את את הקפיטליזם?

"'כלוב הזהב' לא מקדשת שום דבר. היא שעשועון. זהו. אבל יש בנאדם שמשקיע מיליוני דולרים בטלוויזיה ורוצה להרוויח, אתה תגיד לו לא? ובכלל, טלוויזיה זה גם סרטים דוקומנטריים. זה לא טוב? וסדרות דרמה – זה לא טוב? נכון, אף פעם אין מספיק. אבל ממה יביאו את הכסף? בכלל, את השאלה העקרונית על ערכים אל תפנה אליי. כשלעצמי, אני יכול להבין שבשביל דרמה בעלויות גבוהות, אתה כמשדר צריך שעשועון שיביא רווח".

וכמו הטלוויזיה המסחרית ככה גם מפעלות אבי קושניר: תיאטרון עבור הנשמה, טלוויזיה עבור הכסף?

(רוגז ממש) "מר יהודה נוריאל: אני מאוד אוהב לשחק בתיאטרון, משייקספיר לאלתרמן. מצטער, אני גם נורא אוהב להופיע בטלוויזיה. שיחקתי ב'זהו זה', הנחיתי את 'רוקדים עם כוכבים', שיחקתי בסיטקום של עשר שנים, ואפילו הייתי ב'גריז' – שהייתה נפילה, כן, הפקה שלא הצליחה, לא טובה – אז הייתי בדברים טובים יותר ופחות, בעלי ערך ופחות – ואין בדבר הזה שום עניין. אלה חיי, זו עבודתי; וכשאני הולך לעבוד, אני לא מפרק את זה לשניים, ל'תיאטרון גבוה' או 'טלוויזיה נמוכה' – אני פשוט הולך לעבודה".

חייו הפרטיים, מבחינתנו, הם מעט זהב ובעיקר כלוב. שומר על פרטיות מוחלטת. נשוי לאשתו כרמל כבר 26 שנה, מתגוררים בתל־אביב עם שלושת ילדיהם. אף פרט נוסף. עושה ספורט ושומר על כושר ('שלמה המלך' רורשת ממנו לא מעט). לפני שנים, הוא מספר, הפסיק לעשן בבת אחת. "אבל לא מההבנה שהעישון מזיק, את זה ידעתי כל הזמן, אלא מההבנה שמבלפים אותך. שאתה מטומטם כשאתה ממשיך לעשן. שאתה פראייר. אני? ככה? בחיים לא".

עסוק מעל הראש, בקושי רואה טלוויזיה. בעיקר ספורט, פוטבול אמריקאי וכל ענף נוסף. פה ושם מציץ ביותר. מחבב את 'דה ווייס', "בעיקר בגלל אלמנט ההפתעה, יש בזה משהו נקי, חיובי, המנטור רוצה להסתובב כי הוא אוהב את הקול". מאותה סיבה מתעב את תרבות הריאליטי, שלועגת לדמויות בזויות. "ועוד לפני זה, ריאליטי פשוט משעמם. ניסיתי בזמנו את 'הישרדות' האמריקאי. לא מעניין אותי מה שקורה שם". בדרמות ישראליות, הוא מודה, הוא נותן מבט פה ושם, אבל לא נצמד לאף סדרה באופן עקבי.

איך 'החיים זה לא הכל' הפכה לסיטקום הישראלי המרכזי, תשע עונות, בלי שום יומרה?

"ומה, סיינפלד בא מיומרה? כל דבר בעולם הזה שלנו, מתחיל בדף לבן שצריך למלא, עוד כמה שמצטרפים, ותקווה גדולה שזה יצליח. וחוץ מזה – אין כלום. אף אחד לא מתכוון, ולא לא מתכוון. אתה בא, עושה את שלך באמונה שזה הכי טוב, וזהו".

איך היא הצליחה ככה?

"אולי – אני רק מציע – כי היא הייתה טובה? אולי כי היא דיברה להמון אנשים?"

הביקורות לא מאוד אהבו אותה.

"בסדר. כשהביקורת לא טובה זה משאיר בפה טעם חמוץ, כשהיא טובה זה נעים – ובשני המקרים, זה מחזיק עשר דקות. אתה יודע מה? שלושת רבעי שעה. וזהו. מה יש לעשות עם זה? מה תעשה עם ביקורת כזו או כזו? אני יודע שזה לא עניין של חיים ומוות, יש לי את ההבנה העמוקה הזו כבר מגיל צעיר. וההבנה הזו מקלה עליך מאוד במקצוע. תמשיך הלאה, תהיה יותר רפוי".

★ ★ ★

שיחה על תיאטרון ועל ההשקעה בו, במיוחד השערוריות הנקשרות בתיאטרון הבימה, מוציאה מקושניר ציפורניים ארוכות מאוד. "הכי נוח לדבר על אנשי התרבות כאילו הם סוחטים את המדינה. מדברים למשל על הבימה, שקיבלה עכשיו סכום מהמדינה, וזה באמת יפה מאוד – אבל זה רק חצי דרך. תיאטראות צריכים סכומים הרבה יותר משמעותיים כדי להגיע כלכלה שלמה ברחבי המדינה, אבל בתקציב המדינה אלה סכומים שלא היית מרגיש בהם בכלל".

יש כאלה שטוענים שהתיאטרון הוא אמנות גוועת.

"התיאטרון לא ימות לעולם, ובישראל יש לו פופולריות אדירה, חמישה מיליון כרטיסים בשנה, משהו כמו מקום ראשון בעולם מבחינת הצרפים ביחס לאוכלוסייה. ואני תומך נלהב בתמיכה בתיאטרון. אני כמו האיש הזה, שהיו לו שני שקלים. באחד הוא קנה לחם ובשני פרח. לחם שיהיה בשביל לחיות, ופרח – בשביל מה לחיות.

"אבל בוא נדבר ביזנס. תיאטרון הבימה מביא בערב 2,200 איש לכל האולמות שלו. חוץ מעובדי התיאטרון, והשחקנים, ובתי הקפה בתיאטרון – כמה עוד מעגלי פרנסה יש מסביב? חניה. נהגי מוניות. עסקים מסביב. בייביסיטרים. מה שלא תרצה. אין השקעה יותר טובה לעיר מתיאטרון, ותשים לב, אני מדבר רק על הביזנס. הדבר הזה מייצר המון כסף למדינה. הבימה, בית ליסין, הקאמרי, החאן, באר־שבע – תחשוב כמה כסף מתגלגל ומגיע כמיסים לעיריות. ומה שמרתיח אותי, שבכל פעם כשמדברים על זה אתה תשמע, 'אתם לא מתביישים? אתם השחקנים רוצים עוד כסף? אין כסף לזה ולזה – ואתם מבקשים לתיאטרון?' אז אני עונה: בראש ובראשונה, התרבות חשובה. עם בלי תרבות לא ישרוד. שלא לדבר על הגאווה הלאומית, אתה מתאר לעצמך שגרירים יותר טובים מתיאטרון? חנוך לוין בברלין! הקאמרי בסין! מי היה שומע עליך שם? אבל גם כביזנס – אין השקעה טובה יותר".

ומה נשאר לאומי ב'תיאטרון הלאומי'? אנחנו כבר לא בימי רובינא ומסקין, יש גם מיוזיקל כמו 'מרי לו'.

"למה התחילו לעשות בירור קל? כי התיאטרון הרפרטוארי חייב כסף עבור ההצגות הרציניות. תיאטרון אמור להיות מאוזן בסוף השנה. ובגלל שתקציב התרבות במדינת ישראל הוא חרפה, הוא חמישית אחוז מהתקציב הלאומי, ולא אחוז או שניים כמו במדינות המערב, התיאטרון לא יכול לסבסד את ההצגות הרציניות. יושב מנהל התיאטרון ואומר, מאיפה אביא עוד כסף? מהבידור הקל".

ישאלו רבים: איך אומרים שאין כסף ומצד שני משלמים שכר גבוה במיוחד לכוכבים הגדולים?

שתיקה. קושניר לובש הבעה מיוסרת. שעה ארוכה, וגם ימים אחרי הראיון, הוא מבקש שנרפה מהעניין. לבסוף פולט בחוסר שביעות רצון: "בוא נבהיר דבר אחד: בכל התיאטראות מקבלים אותו כסף, ויש לימיט כמה אתה יכול לקבל. או שיגידו לך, 'רוצה את התפקיד הזה? מצטער, זה הגג שלי'. וגם אם תיקח את המשכורות הכי גבוהות ותוריד אותן לאפס – נראה אם תתקן משהו בתרבות הישראלית".

מה השבר שלך? התפרסם כי העלות השנתית היא קצת למעלה מחצי מיליון שקל בשנה.

"אני לא רוצה להיכנס למספרים. מדברים על 'כסף גדול'? למה לא לדבר על זה שחבריי ואני, אנשי החשבונית, קיבלנו את המשכורות בחוב של שנה עד שנה וחצי? שותף פלוס נצח. ומה עושים בינתיים? חיים מעוד עבודות. תקשיב: אף שחקן בישראל לא עובד רק בדבר אחד, ואם יש כזה – אני לא מכיר אותו. ממשחק אתה לא מתעשר. אתה יכול לחיות מאוד יפה – אבל לא להתעשר. אבל אין בעיה להסתער על אנשי תרבות, כי הם תמיד יבואו בהתנצלות, והכי קל להסית נגדם אנשים. 'עוד פעם באים האלה מהקולנוע והתיאטרון עם הבקשות שלהם, נו די כבר'. ונוח עכשיו להיכנס בתיאטרון, אדם פצוע, אז בוא ניכנס בו. אבל תרבות ואנשי תרבות תמיד יהיו – ומי שמנהל אותה, הוא זה שיתחלף".

"העולם הוא במה", שחקנים מתאבדים על תפקיד, אגו. איפה הם?

"אין את זה. באמת אין! מושג ה'כוכב' שהיה פעם התעמעם. לא המשחק. המשחק יהיה כאן תמיד. אבל כל מה שאמרת – פשוט אין. ואם תגיד לי היום, 'אבי קושניר, אין לך יותר עבודה. אתה לא שחקן יותר. המשטרה אסרה עליך', באמת שאני לא יודע איך אגיב. אבל אין לי מה לעשות עם מחשבה כזו. מה זה יעזור לי? כמו לבכות על מזג האוויר. שאתחיל מעכשיו לבכות שיורד גשם? קח מטרייה ומעיל, או סתום את הפה".

✉ 7nights@yedioth.co.il

צילום: רמי זרנגר